

Der er et Forhold, som jeg allerede for nogle Aar siden har gjort den daværende Indenrigsminister opmærksom paa, og som jeg ogsaa vil fremføre nu, netop paa Basis af en lille Oplysning, som jeg har set i denne Beretning fra Arbejderforsikringsraadet. Ulykkesforsikringsloven af 7. Januar 1898 indeholder ingen Bestemmelse om Arbejdsgivernes Forpligtelse til at afgive deres Risiko til et Selskab. Industriens Arbejdsgivere have ikke denne Pligt, det have derimod Landbrugets Arbejdsgivere, og det mener jeg, at de i og for sig ikke skulle være kedede af, det ligger i Virkeligheden i den enkelte Arbejdsgivers egen Interesse at afgive sin Risiko til et Selskab. Nu viser det sig af den Beretning, der omfatter Industriens Arbejdsgivere, at der af de 2,125 Ulykkestilfælde, som have været til Behandling i Arbejderforsikringsraadet, er 165 Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren ikke har afgivet sin Risiko til et Selskab. Det viser sig, at 56 af disse vedrører Stat og Kommune, og overfor dem løber den paagældende Arbejder naturligvis ikke nogen Risiko med Hensyn til i et givet Tilfælde at opnaa det Erstatningsbeløb, som Loven hjemler ham, men der har i Aarets Løb været 6 Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren ikke havde afgivet sin Risiko til et Selskab, og hvor han var insolvent, som man kalder det med et fremmed Ord, altsaa ude af Stand til at udrede Erstatningsbeløbet. Man lod saa foretage Udpantning hos den vedkommende — det er den sædvanlige Fremgangsmaade —, men i 1 Tilfælde førte Udpantningen ikke til noget Resultat. Erstatningsbeløbet var i dette Tilfælde 270 Kr. I et andet Tilfælde førte Udpantningsforretningen til det Resultat, at den tilskadekomne Arbejder fik 600 Kr. 27 Øre, men det Erstatningsbeløb, der var ham tilkendt af Forsikringsraadet, udgjorde 1,680 Kr., og den tilskadekomne Arbejder er altsaa gaaet Glip af et Erstatningsbeløb paa 1,079 Kr. 73 Øre. I de øvrige 4 Tilfælde forelaa der ingen Meddelelser om Resultatet af Udpantningsforretningerne. Jeg har, som sagt, tidligere henledt den daværende Indenrigsministers Opmærksomhed paa dette Forhold, og jeg gentager min Henstilling, om det ikke vilde være rigtigt, at man indførte en Bestemmelse i Ulykkesforsikringsloven for Industriens Arbejdere, hvorefter Arbejdsgiverne skulde have en Pligt til at afgive deres Risiko til et Selskab, for at den tilskadekomne Arbejder kan være sikker paa at faa det Erstatningsbeløb, han har Krav paa. Det er i Virkeligheden en højst sørgelig Ting med disse stadig tilbagevendende Til-

fælde, hvor en Arbejder foruden den Ulykke, at hans Arbejdsevne bliver mere eller mindre nedsat, tillige gaar Glip af Erstatningsbeløbet, saa at det, som Loven hjemler ham, bliver en Skueret.

Det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Pinstrup) holdt forleden Dag et overordentlig interessant Foredrag om det, man populært kalder Tønen i Hæren. Jeg skal afholde mig fra at yde noget som helst Bidrag til en Forlængelse af denne Debat eller give nye Oplysninger om disse Forhold. Men min Erfaring, fra den Tid, da jeg aftjente min Værnepligt, om Aanden i Hæren, falder paa det nærmeste sammen med de Erfaringer, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) lader til at have gjort. Nu er det vel muligt, at Aanden og Tønen i Hæren er bleven noget bedre i de godt og vel 20 Aar, som ere hengaaede, siden jeg havde den Fornøjelse at aftjene min Værnepligt, men jeg tror dog, at der endnu er noget, der bør rettes paa dette Omraade. Medens der ellers bliver rettet saa stærke Angreb paa Personer, paa Officerer og Underofficerer, paa Befalingsmænd i det hele, vil jeg udkaste den Formodning, om der ikke er noget galt ved Systemet, ved Ordningen, bl. a. den Haands- og Halsret, som den militære Straffelov af 7. Maj 1881 i Virkeligheden giver Befalingsmændene over de menige. Jeg er nemlig ikke vis paa, at ikke de Love, som til enhver Tid findes i et Samfund, i nogen Grad ere i Stand til at paavirke Sindelaget og Karakteren. Jeg tror, at Lovene kunne virke baade opdragende og demoraliserende paa et Folk. Hvis vi paa et eller andet Omraade faa mindre gode, for ikke at sige slette Love, er der for mig ingen Tvivl om, at saadanne Love i Virkeligheden ville virke svækkende og demoraliserende paa Folkekarakteren.

Jeg mener, at den militære Straffelov, foruden at indeholde i Virkeligheden alt for strenge og barbariske Straffe, som f. Eks. Arrest i Bøjen, baade simpel og streng, gennemgaaende hviler paa den Tankegang, at det for en stor Del afhænger af Befalingsmændenes Forgodtbefindende, hvorledes det menige Mandskabs Forhold og Vilkaar under Tjenestetiden bliver. For at underbygge det, jeg her vil gøre gældende, med en enkelt bestemt Ting, som jeg mener tjener som Bevis derpaa, skal jeg blot minde ærede Medlemmer om Ordlyden af § 124 i den militære Straffelov. Det er en Bestemmelse, som enhver menig Soldat faar at vide en af de første Dage, han bliver indkaldt til at møde til Linien, og han faar den at vide paa en saa efter-